



# Պարույր Սևակ

## Երեխայի լեզվով

Ասում եմ, որ մենք՝ տղամարդիկըս,  
Անշափ նման ենք երեխաների,  
Միայն թե, իբր, մենք այդ չգիտենք:  
Ես գիտե՛մ, գիտե՛մ,  
Շա՛տ լավ էլ գիտեմ:  
Բայց ես չգիտեմ, թե ո՞վ է ասել,  
Որ եթե մայրը ծեծում է նույնիսկ,  
Երեխան դարձյալ «մայրի՛կ» է կանչում:  
Ես եմ, սիրելի՛ս, հենց այդ երեխան  
Ու նրա լեզվով ասա վերստին  
Քեզ եմ ձայն տալիս օգնության կանչով.  
-Ցավում է, ցավո՛ւմ...  
Ես քեզ իմ մասին ոչինչ չեմ պատմել  
(Մեզ ժամանակը երես չի տալիս):  
Այսքա՛նը գոնե իմացիր այսօր.  
Մանուկ ժամանակ  
Մանուկին էի ես մեջքս ատում  
Ու նախանձելով ես սիրում էի մեծերին միայն:  
Իսկ հիմա իմ մեջ մեծին եմ ատում  
Ու սիրում իմ մեջ ապրող մանուկին,  
Որ կծկվել է, քայց ամբողջացել:

Հիվանդանում է նա հիմա հաճախ,  
Բայց վերստին է նա առողջանում,  
Երբ ցավն ուզում է սնվել... արցունքով:  
Ու երբ որ ցավն է արցունքով սնվում,  
Ես էլ մանկան պես ու նրա լեզվով,  
Ինչպես քեզ հիմա,  
Ձայնում եմ կրկին,  
Կանչով օգնության.  
-Ցավում է, ցավո՛ւմ...

Իսկ դու ինձ ասա փաղաքո՛ւշ խոսքեր  
(Ի՛նչ փույթ, թե նրանք չեն կատարվելու):  
Հեքիաթնե՛ր պատմիր՝ իրար խառնելով  
(Ես չեմ ջոկելու ճիշտը կեղծիքից):  
Ու եթե ոչի՛նչ էլ չի մնացել,  
Կրկնիր ա՛յն խոսքը, որ չի հնացել  
Եվ որ իսկապես շա՛տ լավ է օգնում:  
Չե՞ս հիշում:  
Հիմա հիշեցնեմ:  
Ասա,  
Որ... կմեծանամ ու կմոռանամ:  
Կրկնիր այդ խոսքը.  
Նա շա՛տ է օգնում՝  
Թալիսմանի՛ պես,  
Հուռութքի՛ նման...

11.III.1964թ.

Դիլիջան